

løs Frisure, idet Haaret er strøget saameget som muligt fra Panden, og sat sammen i Nakken ved Hjelp af en Pind, saaat Haaret bagfra seer ud som en stor sort Sommerfugl med udbredte Vinger. Vi styre igjennem en Mængde af disse Sampaner, fra hvilken der lyder en bedøvende Snaddren og Støi, og roe nu frit omkring, med en dejlig Udsigt. Interessant er Synet af alle de forskellige Skibe, men interessanter er det at betragte Byen. Langs Stranden mylrer det af Chinesere, en lille stort Strøm, der drives frem og tilbage; op ad Fjeldene ligger Byen, tilsyneladende en Samling af Paladser, hvis Søiler skinne i Solen som Marmor. En saadan Tour er smuk om Dagen, men dejligere er den om Aftenen. Da er Himmelen stjerneklar, Baaden efterlader en lys Stribe i Vandet, hvert Aareslag frembringer et Ildhav, Draaberne flyve skinnende og lysende fra Aarerne, derinde ligge Klipperne med Byen, en mørk truende Masse, med Tusinder af Lys, ligesaa mange Stjerner i Mørket; fra Krigsskibet lyder Natsignalet og fra en chinesisk Junke monotone, ubehagelige Accorder, som man ikke kan kalde Musik, men som faae En til at lee over de mærkelige Øren, der finde dem behagelige.

Frankrig efter Krigen.

VI.

Den franske Armee har omsider seet sig istand til at erobre Issyfortet, som baade paa Grund af de ved Bombardementet forvoldte Beskadigelser og fordi det næsten var omsluttet af de af Regeringstropperne anlagte, nye Værker, ikke mere var holdbart. Besætningen, som man havde gjort sig Haab om at tage tilfange, var dog saa heldig at slippe bort i Nattens Mørke. Vanvesfortet skal ligeledes være faldet i Versailles troppernes Hænder, efterat Granaterne havde ødelagt alle de der opførte Bygninger. At Fortet af denne Grund er opgivet, vidner ikke om stor Udholdenhed hos Garnisonen, thi da Preusserne beleirede Hovedstaden, lod Garnisonen i Montrougefortet sig ikke forjage, skjøndt en voldsom Ild ødelagde Fortets Bygninger. Insurgenterne ere nu trængte fuldstændigt tilbage til Enceinten, og hvor langsomt og methodisk Marskalk Mac Mahon end har opereret, har han dog i den seneste Tid gjort Fremgang. Det er ikke vanskeligt at forstaae, siger en Correspondent til »The Standard«, hvorfor Insurgenterne have mistet alle deres Stillinger ved Neuilly, eller hvorfor Regeringstropperne ere i Besiddelse af de to Alleer, der føre til Maillotporten, og nu staae i 300 Skridts Afstand fra denne Port. Det var umuligt at udholde den Ild, for hvilken disse Stillinger vare udsatte fra Mont Valerienfortet og fra Courbevoie. Det er nu sex Uger siden, det første Angreb rettedes mod Maillotporten, og det er en stor Ære for Nationalgarden, at den næsten uden Dækning har kunnet holde sig saalænge mod et saa stort Antal Batterier. Insurgenternes endelige Nederlag i Neuilly skyldes fornemmelig deres egen Ubesindighed. De søgte paa en fremfusende Maade at sætte sig i Besiddelse af Marskalk Mac Mahons Batterier paa Øen »La grande Jatte«, og man tillod dem som sædvanligt at komme indenfor Skudvidde. Men nu aabnede Mitrailleurerne deres Ild paa kort Hold, og snart var hele Neuillyparken, men især Boileauboulevarden overstrøet med Faldne og Saarede. Ifølge en stiltiende Overenskomst holdtes der den 7de Mai en Vaabenhvile, for at de Faldne og Saarede kunde bortskaffes. Mange Blade tale om et Bajonetangreb og en Kamp med blanke Vaaben, men den omtalte Correspondent har seet mange hundrede Saarede uden at opdage et eneste Bajonetstik eller Sabelhug.

Med Hensyn til Stemningen blandt Hovedstadens Forsvarere oplyser den samme Correspondent, at ved en Mønstring over Børskvarterets Nationalgardister havde man indgaaet en Overenskomst. Kommunen havde forpligtet sig til ikke at afvæbne disse Batailloner eller at sende dem i Ilden, men at indskrænke sig til at overdrage dem Omsorgen for Ordenens Opretholdelse; til Gjengjæld havde »de Reactionaire« forpligtet sig til ikke at optræde fjendtligt. Man raabte: Friheden leve! og en Nationalgardist sagde til Correspondenten, at man gjerne vilde have raabt: Ned med Kommunen! saafremt man havde haft Mod dertil. Hvis Stemningen virkelig er saaledes, kan man forstaae en af Regeringen i Versailles udfærdiget og i Paris udbredt Proclamation. Den bebuder, at Hovedangrebet snart vil finde Sted. »Hovedstaden« siger dette Manifest, »vil ikke blive bombarderet; Artilleriet vil kun blive anvendt for at skyde Breche i den indre Enceinte, og man vil indskrænke Krigens Ødelæggelser til Angrebspunktet«. Ved første Blik

synes det besynderligt, at Regeringen i Forveien bebuder, naar Operationerne ville begynde. Den opgiver saaledes de med en Overrumpling forbundne Fordele og tillader Communens Generaler at træffe deres Forholdsregler mod det forventede Angreb. Men selve Proclamationen indeholder en Forklaring af denne paafaldende Aabenhjertethed. Den udøvende Magt har endnu engang villet paakalde Ordenspartiets Bistand: »Det beroer paa Eder«, siger den, »at forebygge de med en Storm forbundne Ulykker; I ere hundrede Gange talrigere end Communens Tilhængere, forsaml Eder, aabner Eders Porte for os, saa ville Kanonerne forstumme, saa vil Fred, Ro, Orden og Overflødighed vende tilbage«. Om denne Opfordring vil blive fulgt, er dog tvivlsomt. Skjøndt Kommunen har mange Modstandere, saaledes som den ovenomtalte Demonstration viser, er det endnu stedse et Spørgsmaal, om Ordenspartiet virkelig har de tilstrækkelige materielle Kræfter til sin Raadighed, der kunne sætte det istand til at spille den det tildelte Rolle. Den 18de Marts kunde det ved en kraftig Optræden vistnok have underkuet Opstanden, nu er det vanskeligt at gjenoprette den Feighed, hvori det dengang gjorde sig skyldig. Den frivillige eller den nødtvungne Emigration har i høi Grad fortyndet deres Rækker, af hvem man kunde vente en Understøttelse til Gunst for den lovlige Regering. Man regner, at over 500,000 Mennesker have forladt Paris i Løbet af de sidste to Maaneder. Det i vor Tidende meddelte Billede viser, hvilke energiske Anstrengelser Indbyggerne i Paris have gjort for at komme bort fra den røde Republik. Imidlertid synes dog adskillige Tegn at tyde hen paa, at Communens Modstandskraft er svækket og vil blive det i endnu højere Grad, naar samtlige Øst- og Nordforter højer den endelige Fredslutning med Preussen falde i Regeringstroppernes Magt, saa at de kunne angribe deres Modstandere fra alle Sider. Communens Blade paastaae vel endnu, at den egentlige Kamp først skal begynde ved Enceinten; men naar vi see, at selv Felix Pyat er bleven fredeligssindet og erklærer, at Fred er enhver sand Demokrats Ønske, er man berettiget til at nære Tvivl om denne forfærdelige Kamp paa Liv og Død virkelig vil blive ført. Og denne Tvivl bestyrkes i høi Grad, naar det tillige viser sig, at Oberst Rossel, som endnu for et Par Dage siden var almægtig i Paris og stod i Spidsen for hele Krigsstyrelsen, har nedlagt Commandoen, fordi, som han siger i en Skrivelse til Kommunen, »Ingen mere vil adlyde«. Til denne alvorlige Sigtelse føier han endnu den betegnende Oplysning, at Centralcomiteen ikke har udrettet det Ringeste, og at den istedetfor de lovede 12,000 Mand kun har stillet 7000 paa Benene. At denne Insurgenternes dygtigste Officere har maattet dele Cluserets Skjebne og er kastet i Fængsel, medens Centralcomiteen har udnævnt den politiske Agitator, Socialismens mangeaarige Forkæmper Delescluze til hans Eftermand, skjøndt han ikke har det ringeste Begreb om militaire Anliggender, skal heller ikke forøge Tilliden til Communens Modstandskraft.

Sammenkomsten i Frankfurt mellem Fyrst Bismark og de to franske Ministre for Udenrigs- og Finansdepartementet, Jules Favre og Pouyer-Quertier, har hurtigt ført til et Resultat. Medens Fredsunderhandlingerne i Brussel truede med at gaae istaa, og medens Forholdet mellem Tydkland og Frankrig som Følge heraf i den sidste Tid atter var blevet meget spændt, lykkedes det Fyrst Bismarks Resolutiethed og Snarraadighed, at overvinde alle Hindringer og i Løbet af to Dage at udkaste den endelige Fredstractat, som nu kun venter paa den franske Nationalforsamlings Ratification. Om Bestemmelserne i denne Tractat haves endnu ingen officielle Meddelelser, men ifølge et Telegram fra Frankfurt af 10de Mai til »Daily Telegraph« skal Fyrst Bismark eftergivet 500 Millioner Francs af Krigsomkostningerne, idet han formodentlig betragter denne Sum som Lothringens og Elsas' Andel i den franske Statsgjæld. Tillige har han lovet, saa hurtigt som muligt at hjemsende de franske Krigsfanger og ufortøvet at rømme Forterne ved Paris. Fæstningerne Belfort og Longwy, tilligemed Byen Nancy skulle holdes besatte af de tyske Tropper, indtil alle Fredsbetingelserne ere opfyldte. I et Telegram, som Pouyer-Quertier den 11te Mai har sendt til et Blad i Rouen, stadfæstes Efterretningen om, at den endelige Fred med Tydkland er bleven undertegnet. Finansministeren beretter, at Handelstractaterne ville paa begge Sider blive ophævede, og at Frankrig beholder sin commercielle Frihed.

Det er en vanskelig Sag at danne sig nogen klar Forestilling om, hvorledes Frankrigs politiske Fremtid efter Freden vil blive, men der kan ikke herske Tvivl om, at de finansielle Vanskeligheder, som det ulykkelige Land vil have at overvinde, ere

overordentlig store. I finansiell Henseende saae det allerede slemt ud efter Fredspræliminairernes Vedtagelse, men nu ere Udsigterne meget værre. Omkostningerne ved Kampen mellem Paris og Versailles maae være overordentlig store. At udruste en Armee paa 150,000 Mand med nyt Artilleri, nye Heste og ny Beklædning kræver umaadelige Summer, og denne Hær er nu allerede bleven underholdt i flere Maaneder. Frankrig er vistnok et rigt Land og besidder betydelige Hjælpemidler, men de Optimister, som troe, at Franskmændene med Lethed ville kunne bære Fremtidens Byrder, bør læse en Afhandling af Victor Bonnet om denne Sag i »Revue des deux Mondes«. Han beregner, at Underskudet for 1872, under Forudsætning af, at Tydskerne endnu iaar faae deres Tilgodehavende, omtrent vil udgjøre 225 Millioner Rigsdaler. Han mener, at 72 Millioner kunne bespares ved Reductioner i Hær og Flaade, men Resten maa dækkes ved nye Skatter. Han foreslaaer en Indkomstskat af alle Indtægter over 400 Rdl. og at gjøre Saltskatten tredobbelst saa høi som tidligere. Disse Forslag godtgjøre noksom, for hvilke Prøvelser Frankrig efter de mest Sagkyndiges Mening vil blive udsat. Toldsatserne skulle ogsaa forhøies, saa at de fleste Livsforbrønde ville blive dyrere, medens Bonnet derimod ikke vover at foreslaae en yderligere Beskatning af Jorden, da han ikke troer, at Bønderne ville finde sig deri. Bonnets hele Beregning forudsætter dog, at de nuværende Indtægter ikke ville blive formindskede, hvilket vistnok er en meget dristig Forudsætning. »Saturday Review« antager derfor ogsaa, at den Sum, som Frankrig ved forøgede Skatter skal forskaffe sig, vil udgjøre 180 Millioner Rigsdaler om Aaret, og det er en Byrde, som vil tynges meget haardt paa dette Land.

Hvor trykkende den finansielle Byrde end er, vilde den dog ikke blot kunne bæres, men Frankrig vilde være istand til snart atter at tage et politisk Opsving, hvis der herskede Enighed, og hvis alle Borgere med forenede Kræfter vilde søge at fæstne de saa stærkt rystede Samfundsforhold. Men det er ingenlunde Tilfældet, og Thiers vil maaskee først efter Fredens Afslutning og efter Hovedstadens Indtagelse støde paa de største Vanskeligheder. Den øieblikkelige Stilling er meget sørgelig. Medens højre Side i Nationalforsamlingen daglig optræder mere og mere fjendtlig mod Republikken, og medens næsten hvert Møde er Vidne til de mest stormfulde Optrin, optræder Gambetta, der i nogen Tid havde slaact sig til Ro i Spanien, pludselig paany med en Plan, der gaaer ud paa, at Delegerede fra alle Communalraadene skulle sammentræde i Bordeaux, for at raadslaae om, hvad der under de nuværende Forhold bør gjøres. Regeringen har med Føie forbudt denne Congres som stridende mod Folkerepræsentationens Rettigheder. Paa samme Tid agitere baade Bonapartisterne, Orleanisterne og Legitimisterne af al Magt. »La Situation« paastaaer saaledes, at Louis Napoleon betragtes i Frankrig som den eneste Redningsplanke, paa hvilken Landet kan finde Frelse. Bonapartisterne ere dog kun svagt repræsenterede i Nationalforsamlingen, hvor det orleanske Parti er mægtigst. Forvirringen er overordentlig stor; medens det bonapartistiske Parti saaledes opbyder Alt for at vinde Geistligheden, rykke de keiserlige Journalister, der skrive i »La Situation«, i Felten til Gunst for Opstanden, som fængsler Præsterne, røver de hellige Kar og forvandler Kirkerne til politiske Klublocaler, idet de forsikre, at de nære den varmeste Deltagelse for Paris, der kun kæmper mod »Kjeltringerne i Versailles«.

En af Frankrigs mest anseete Journalister, John Lemoine, den bekjendte Medarbejder af »Journal des Débats«, udkaster ogsaa følgende trøstesløse Billede af de nuværende Stemninger og Tilstande. »Hvad der forvoldte alle tænkende og oplyste Mænd stor Sorg,« siger han, »var den Tanke, at Krigen vilde lægge Spiren til et uforsonligt Had mellem de to Nationer, at den Civilisation, paa hvilken saamange Menneskenvenner havde arbejdet, var gaaet Aarhundreder tilbage, at Børnene paa begge Sider i flere Generationer vilde opdrages til at søge en Hevn, der vilde finde sit Udtryk i blodige Slag. Man saae allerede smaa Hamilcarer og Hannibalere fødes og voxede med Forpligtelse til at hevne deres Forfædre. — Hvor seer man nu denne patriotiske Hevnlyst udtale sig og give sig Luft? Den er bleven kvalt under uventede Ulykker. Ligesom man ved en stærk Forbrænding hæver en Inflammation, saaledes er den fremmede Invasions dybe og blødende Saar blevet udbrændt med Borgerkrigens glødende Jern. Hvem tænker nu paa Preusserne? See vi ud, som om vi ændsede, at de endnu staae paa Fædrelandets hellige Jord, at de holde Halvdelen af vort Territorium besat med deres Tropper, at de leire sig i vore Byer og paa vore Marker, at de spise og leve i vore Huse, at de varme sig ved vor Arne, at de